

stavkom da je rukovanje i manipulacija pošiljkom prilikom utovara i istovara normalna i dovoljno pažljiva, a isto tako da je i slaganje odnosne robe u transportnom sredstvu takovo kako to zahtijeva priroda i vrsta robe. Ovakova vrsta ambalaže pokušava za transport željeznicom uobičajena je, te pri pažljivom rukovanju s odnosnom robom isključuje mogućnost oštećenja samoga namještaja, upravo na način kako je došlo u konkretnom slučaju do oštećenja, tj. guljenjem politure i laka. Ovakovo oštećenje moguće je jedino zbog nepravilnog i nepažljivog rukovanja prilikom utovara i istovara, odnosno nepažljivim slaganjem odnosne robe u transportno sredstvo.

Obzirom na okolnost da se radilo o denčanoj pošiljci gdje je manipulacija u pogledu utovara, pretovara i istovara, kao i slaganja u prevozno sredstvo, bila dužnost željeznice, očito je da je do štete moglo doći samo zbog nepravilnog rukovanja ili slaganja, dakle krivnjom željeznice odnosno njenih službenika, pa je stoga prvostepeni sud pravilno presudio kad je našao da je tuženi odgovoran za nastalu štetu.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 29.V 1962.

Vijeće: Gabro Badovinac, dr Tomislav Haramustek, dr Emilije Pallua

Prijevoz kamionom - Naknada štete za zakašnjenje ne može prijeći visinu vozarine - Primalac koji je angažirao radnu snagu za iskrcaj kamiona, ima pravo, u slučaju zakašnjenja kamiona na naknadu štete samo do visine jednog dana čekanja

Tužitelj kao primalac tuži vozara za štetu zbog zakašnjenja. Šteta mu je nastala radi toga što kamion nije stigao određenog dana, a on je angažirao radnike za iskrcaj tereta, pa su ti radnici čekali na dolazak kamiona 6 dana za koje vrijeme ih je on plaćao.

Prvostepeni sud je djelomično udovoljio tužbenom zahtjevu. Tužitelj je uložio žalbu, smatrajući da ima pravo na naknadu čitavog utuženog iznosa.

Drugostepeni sud je žalbu odbio.

Iz obrazloženja:

U prijevozu robe motornim vozilima, prema načelima transportnog prava uopće, vozar u cestovnom saobraćaju ne može odgovarati za štetu koja je nastala uslijed zakašnjenja isporuke, za veći iznos od visine vozarine. Ovo je načelo prihvaćeno i u međunarodnoj konvenciji o prijevozu robe u cestovnom saobra-

čaju, koju je ratificirala naša država, pa se u nedostatku posebnih propisa ovo načelo ima primijeniti i u internom cestovnom prijevozu. Ispitujući visinu štete koju je primalac imao zbog zakašnjenja isporuke, sud je pravilno postupio kad je uzeo da stvarna šteta primaoca, odnosno tužioca, iznosi dnevnicu za 6 radnika koje je primalac odredio za istovar odnosnog kamiona. Naime, ne može se uzeti da bi bilo opravdano da je primalac s radnom snagom čekao 6 dana na dolazak kamiona, kad je čekajući jedan dan utvrdio da odnosni kamion nije došao. Pripremvši radnu snagu na dan očekivanog dolaska kamiona, primalac je sa svoje strane udovoljio obavezi da očekivani kamion brzo i uredno istovari. Medjutim, ako odnosni kamion u normalno očekivanom roku ne dodje, tada će odnosni kamion, odnosno vozar, snositi sve posljedice toga, što će došavši na mjesto odredišta morati čekati na istovar kamiona, i u takvom slučaju neće moći zaračunavati eventualnu ležarinu za čekanje na istovar. Prema tomu u predmetnom slučaju primalac nije trebao niti smio zadržavati duže od jednog dana radnu snagu koju je pripremio za istovar kamiona, već ju je trebao zaposliti na drugom mjestu ili otpustiti, te nakon što dodje kamion prikupiti potrebnu radnu snagu da se odnosni kamion istovari, bez obzira da li će zbog nedostatka radne snage odnosni kamion biti istovaren u predviđenom roku istovara. U takvom slučaju uredan primalac moći će odbiti zahtjev vozara za naknadu ležarine, jer vozar ga nije obavijestio o zakašnjenju, niti o naknadnom dolasku kamiona, pa stoga neće ni imati osnove za zahtjev na ležarinu. Prema tome prigovori žalbe da ga vozar nije obavijestio o naknadnom roku dolaska kamiona, i o činjenici da je kamion u defektu, ne daju nikakove osnove, jer primalac nije u datom slučaju postupao pažnjom urednog privrednika, kako je to pravilno prvostepeni sud ocijenio.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 13.VI 1962.

Vijeće: Julije Dim, Gabro Badovinac, dr Branko Jakaša

Odnos broda koji vrši slobodnu plovidbu i lučkog slagača - Brod stupa u ugovorni odnos sa slagačem samo ako od slagača dobije nalog za rad - Činjenica što se zapovjednik broda nije protivio radu slagača na brodu ne stvara između njih ugovorni odnos - Slagač ne može prema brodu isticati zahtjev za naknadu troškova iskrcaja, pozivajući se na nepravедno obogaćenje broda, ako je brodar sklopio ugovor o prijevozu pod uvjetima FIO

Kad je brod slobodne plovidbe stigao u luku, slagač je, bez poziva zapovjednika broda, iskrcao teret. Slagač traži da mu brodar nadoknati jedan dio troškova iskrcaja, i to konkretno troškove winchmana. Brodar se protivi tužbenom zahtjevu, i navodi, među ostalim, da nije sa slagačem stupio u nikakav ugovorni odnos, pa da, prema tome, nije ni pasivno legitimiran. Osim toga navodi da je sklopio ugovor po uvjetima FIO, te da ne snosi troškova iskrcaja.